

Τῇ Ὁσιωτάτῃ Μοναχῇ Θεοξένη, Ἡγουμένη τῆς ἐν Χανίοις Ἱερᾶς, Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς-Χρυσοπηγῆς, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ τοῦ Ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Ἐμπλεοὶ χαρᾶς ἀπευθυνόμεθα ἐκ Φαναρίου πρὸς τὴν εὐλογημένην Σύναξιν Νέων, πραγματοποιουμένην καὶ ἐφέτος, ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Δωδεκαημέρῳ, εἰς τὴν καθ' ὑμᾶς Ἱερὰν Μονήν, εὐχόμενοι πατρικῶς καρποτόκον τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς. Ἐπαινοῦμεν ἐκθύμως τὴν σύνδεσιν τῆς ἐκδηλώσεως μὲ λατρευτικὰς συνάξεις, μὲ προσκύνημα εἰς τὰ σπηλαιώδη παρεκκλήσια τοῦ τόπου, μὲ περιβαλλοντικὰς δράσεις καὶ μὲ εἰσήγησιν καὶ συζήτησιν, ἀφιερωμένας εἰς τὸ πάντοτε ἐπίκαιρον θέμα τῆς ἐλευθερίας καὶ δὴ εἰς τὴν «Δίψαν» τῶν νέων δι' αὐτήν.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἀνήκει εἰς τὸν πυρῆνα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλη ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἐλευθερίας συμπυκνώνεται εἰς τὴν ἀξονικὴν φράσιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τῇ ἐλευθερίᾳ ἡ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε» (Γαλ. ε', 1). Ἐδῶ τονίζεται ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς ἐλευθερίας μας καὶ ὅτι ἡ σωτηρία τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος χαρίζει εἶναι ἡ ἐλευθερία. Αὐτὴ βιοῦται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς συνελουθερία, ὡς κοινωνία τῶν προσώπων καὶ ὡς κοινότης ζωῆς. Ὅρθῶς ἔχει λεχθῆ, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἐλευθερία εἶναι «ἐκκλησιογενής, ἐκκλησιοτραφής καὶ ἐκκλησιοδιάστατη». Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης δίδει ἰδιαιτέραν ἔμφασιν εἰς τὴν ἀλήθειαν ὡς ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν ὡς ἀλήθειαν, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστὸς. «Ἐάν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταὶ μου ἔστε, καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. η', 31-32).

Ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐλευθερωτὴς, ἡ λυτρωτικὴ ἀπάντησις εἰς τὰς ἀναζητήσεις μας, εἰς τὸ νόημα τῆς ζωῆς καὶ τὸν ἔσχατον προορισμόν μας. Ἡ πίστις εἰς Χριστόν μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὴν ἀδιέξοδον κάθειρξιν εἰς τὴν ἀτομικότητά μας καὶ τὰ «δικαιώματά» της. Βεβαίως, ἡ ἐλευθερία, τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο δῶρον τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ ριζώσῃ, νὰ ἀναπτυχθῆ καὶ νὰ καρποφορήσῃ ἀπαιτεῖ προσωπικὴν δέσμευσιν καὶ προσπάθειαν, ἀγῶνα, ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν. Δέν ὑπάρχει «ἀδάπανος εὐλάβεια».

Δυστυχῶς, εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἡ ἐλευθερία ταυτίζεται μονομερῶς μὲ τὴν δυνατότητα ἐπιλογῆς, μὲ τὸ νὰ ἀποφασίζωμεν ὡς ἄτομα, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸ τί προτιμῶμεν. Ὅμως, ἡ ἀλήθεια τῆς ἐλευθερίας δέν κρίνεται ἀπὸ τὸ ὅτι ἐπιλέγομεν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τί ἐπιλέγομεν. Ἡ πείρα τῶν αἰώνων μαρτυρεῖ ἀδιαψεύστως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὀλοκλήρωσιν του ὅπου καὶ ὅπως ἐπιθυμεῖ.

Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσώτου υἱοῦ (Λουκ. Ιε', 11-32), ἀποτυπώνεται σαφέστατα ἡ ἀλήθεια διὰ τὸ νόημα τῆς ἐλευθερίας. Ὁ νεώτερος υἱὸς καλῶς ἀναζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐγκαταλείπει φέρελπις τὸν οἶκον τοῦ πατρός, μὲ ὅλα τὰ ὑλικά ἐφόδια διὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ προκοπὴν του ἐν τῇ ξένη. Ὅμως, ἡ κατανόησις καὶ ἡ κατάχρησις τῆς ἐλευθερίας του τὸν ὀδηγοῦν εἰς φοβερὰ

ἀδιέξοδα. Αποκαλύπτεται εἰς αὐτόν, ἐν τέλει καί εἰς κρίσιμον στιγμὴν, ἡ ἀληθῆς ἐλευθερία ὡς ἀποδοχὴ τῶν ὁρίων τῆς αὐθαιρεσίας καὶ αὐταρεσκείας, ὡς μετάνοια καὶ πόθος δι' ἐπιστροφὴν. Κατανοεῖ, ὅπως ἔχει γραφῆ προσφυέστατα, ὅτι «ζῆν ἀσώτως, ὡς μόνιμη κατάσταση, δέν εἶναι ἐλευθερία». Ἐυπνᾶ μέσα του ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀγάπης τοῦ Πατρὸς πρὸς αὐτόν. Εἶναι πλέον βέβαιος, ὡς πράττομεν πάντες οἱ πιστοί, ὅτι καί εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἀστοχίας καὶ τῆς ἀπογνώσεώς μας, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς εἶναι ἡ καταφυγὴ καὶ τὸ στήριγμά μας, ἡ ἀληθεστάτη «ἐλευθερία» μας.

Ἀγαπητοὶ νέοι καὶ νέαι,

Ἡ ζωὴ ἔχει καὶ θά ἔχη καί εἰς τὸ μέλλον πολλές ἀπαιτήσεις ἀπὸ ἐσᾶς. Πρέπει νὰ εἴσθε προετοιμασμένοι διὰ νὰ ἀναλάβετε, μέ τὴν σειρὰν σας, τὰς εὐθύνας διὰ τὴν κοινωνίαν, διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν προστασίαν τῆς δημιουργίας, διὰ τὴν ἐπιστήμην, διὰ τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν, διὰ τὴν οἰκογένειαν, διὰ νὰ δώσετε τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν πίστιν τῶν πατέρων μας καὶ διὰ τὴν διάσωσιν τῶν παραδόσεων τοῦ Γένους. Εἰς τὴν παλαιστραν τοῦ βίου εἶναι ἀπαραίτητα τὰ κατάλληλα ἐφόδια, ἡ συστηματικὴ γνῶσις, ἡ ἰσχυρὰ βούλησις καὶ ἡ σταθερὰ κατεύθυνσις τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ὁραμάτων σας. Ἡ πορεία «ἐπὶ τὴν ἀρετὴν», ὡς ἔλεγον οἱ Ἀρχαῖοι, εἶναι «μακρὸς καὶ ὄρθιος καὶ τραχὺς οἶμος», δηλαδὴ ὁδὸς μακρὰ, ἀνηφορικὴ καὶ κακοτράχαλη.

Μὴ λησμονῆτε, ὅτι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ εὐτυχία μας δέν εἶναι ἀπλῶς συνάρτησις ἱκανοποιημένων ὑλικῶν ἀναγκῶν, ἀλλὰ ὅτι ἔχουν καὶ πνευματικὴν διάστασιν. Συνδέονται μέ τὴν διακονίαν καὶ μέ τὴν χαρὰν τῆς προσφορᾶς εἰς τὸ κοινόν καλόν. Ὅλοι αἱ μεγάλοι προσωπικότητες, αἱ ὁποῖαι κατώρθωσαν πολλά καὶ σπουδαῖα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, διεκρίθησαν ἐπειδὴ «ταυτίστηκαν μέ μία προσφορὰ, μέ ἓνα καθῆκον, μέ μία κλήση». Εὐρίσκομεν τὸν ἀληθῆ ἑαυτόν μας μόνον μέ ἀφιέρωσιν εἰς ἓνα ἀγαθόν σκοπόν. Ἡ ζωὴ ὅσων εἶναι ἐγκλωβισμένοι εἰς τὴν στεῖραν λογικὴν τῆς αὐτοπραγματώσεως φέρει πάντοτε τὸ στίγμα τῆς ματαιότητος.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σημειώσωμεν καὶ τὸ ἐξῆς: Ἡ συνειδητοποίησις τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεώς μας δέν πρέπει νὰ εἶναι λόγος καυχήσεως διὰ τὸ ἔνδοξον παρελθόν, ἀλλὰ κίνητρον διὰ τὴν βίωσιν καὶ δέσμευσις διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν θαρραλέαν ἐξαγγελίαν εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, τῆς ἀληθείας τοῦ σταυροαναστασίμου ἡθους, τοῦ προσωποκεντρικοῦ καὶ κοινοτικοῦ πολιτισμοῦ τῆς καὶ τῆς ἀκλονήτου προσδοκίας τῆς Βασιλείας τῶν Ἐσχάτων.

Ἡ ὀρθόδοξος μαρτυρία εἶναι ἀδύνατον νὰ δοθῆ ἀπὸ πιστοῦς, ἐσωστρεφεῖς καὶ ἀδιαφόρους διὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα. «Ὁ νέος οἶνος» δέν διατηρεῖται εἰς «ἀσκούς παλαιούς». Ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶναι ἐπαναστατικὴ δύναμις, ἀνακαινίζει, ἀπελευθερώνει, φωτίζει, τοποθετεῖ τὸν λύχνον ὄχι «ὑπὸ τὸν μόδιον», ἀλλ' «ἐπὶ τὴν λυχνίαν», διὰ νὰ λάμψη πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅπως ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Νικόλαος Ματσούκας, ἡ οἰκουμενικότης καὶ ὁ κοσμοπολιτισμὸς ἀνήκουν εἰς τὰ «οὐσιαστικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Καί δι' ἡμᾶς τούς Ὁρθοδόξους, «ἡ θύρα τῆς ἐλευθερίας ἀνοίγει μόνον πρὸς τὰ ἔξω».

Κατακλείοντες, σᾶς προτρέπομεν νά μελετήσετε τρία κείμενα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνήλθεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀκαδημίαν Κρήτης τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους 2016: α) Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, β) Ἐγκύκλιος, γ) Μήνυμα τῆς Συνόδου «πρὸς τὸν Ὁρθόδοξο λαό καὶ κάθε ἄνθρωπο καλῆς θελήσεως». Σέ αὐτὰ τὰ σημαντικά κείμενα, θά ἀνακαλύψετε κεντρικὰς ἀληθείας διὰ τὴν θέσιν τῶν νέων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι «ὁ κατ' ἐξοχὴν χώρος τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ προσώπου», θεανθρωπίνη κοινωνία, ἐν τῇ ὁποίᾳ δέν ἀνήκομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἀλλὰ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς, εἰκὼν καὶ πρόγευσις τῆς φωτοχυσίας τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπου ὁ θάνατος «οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι» (Ἀποκ. ΚΑ', 4).

Μέ αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα, εὐχόμενοι εἰς τὴν ὑμετέραν Ὁσιότητα, ἀγαπητὴ Ἡγουμένη Θεοξένη, εἰς τὰς συνασκουμένας μεθ' ὑμῶν ἀδελφὰς ἐν Χριστῷ καὶ εἰς πάντα τὰ συμμετέχοντα εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην σύναξιν ἀγαπητὰ τέκνα τῆς ἡμῶν Μετριότητος, αἴσιον, ὑγιερὸν καὶ μεστόν ἄνωθεν εὐλογιῶν τὸν ἀρξάμενον ἐνιαυτὸν, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας ὑμᾶς τὴν ζείδωρον χάριν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ ἐλευθερώσαντος ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ᾧ ἡ προσκύνησις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

βκβ' Ἰανουαρίου ζ'

Ἐπισημοποιήσασθε
Ὁρθόδοξο Διάκονοι Θεοῦ Εὐχέλμυ β.